

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, zastoupen Mgr. Vilémem Kinem, advokátem se sídlem Na Podkovce 282/12, Praha 4, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016 č. j. PPR-10477-18/ČJ-2016-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2020, č. j. 3 Ad 22/2016 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Policie ČR - Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2016, č. j. 115/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobní způsobilost k výkonu služby. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016 č. j. PPR-10477-18/ČJ-2016-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

[2] Žalobce se dále bránil žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Městský soud uzavřel, že správní orgány se řídily závazným právním názorem uvedeným v rozsudku městského soudu ze dne 20. 1. 2015 č. j. 8 Ad 17/2012 – 164, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015 – 35. Zabýval se otázkou, zda existovaly v případě žalobce důvody pro vyslání na psychologické vyšetření a zda výstup z tohoto vyšetření mohl sloužit jako podklad pro vydání prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí. Na obě tyto otázky soud odpověděl kladně. V případě žalobce přetrvávaly (zejména s ohledem na závěry psychologů z roku 2012) pochybnosti o tom, zda je způsobilý k výkonu služby. Proto postupoval správní orgán I. stupně správně, když požádal o provedení nového psychologického hodnocení žalobce. S důvody, pro něž byl na psychologické vyšetření vyslán, byl žalobce seznámen.

[3] Závěry psychologů zhodnotil městský soud jako přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Je z nich zřejmé, z jakého důvodu není žalobce způsobilý pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Za přesvědčivé a přezkoumatelné soud označil i prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí žalovaného. Správní orgány shromáždily k věci dostatek podkladů a vycházely z náležitě zjištěného skutkového stavu.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel nejprve připomněl, že stěžejními podklady pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dvě psychologická hodnocení jeho osobnostní způsobilosti. Městský soud vyjádřil přesvědčení, že dostatečným důvodem pro zjišťování této způsobilosti byla existence psychologických posudků z roku 2012. Stěžovatel však zdůraznil, že zmiňované posudky jsou neodůvodněné (což také bylo důvodem zrušení dřívějších rozhodnutí, na jejichž základě byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru), a nadto existence takového posudku nespadá pod důvody podle § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění účinném od 1. 1. 2013. Podle citovaného předpisu v účinném znění totiž platí, že důvodem pro zjišťování osobnostní způsobilosti je *„jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.“* K dalším tvrzeným důvodům, pro něž bylo stěžovateli nařízeno podrobit se zjišťování osobnostní způsobilosti, se soud nevyjádřil (tříletá doba, během níž stěžovatel nevykonával službu), nebo je neshledal relevantními (nestandardní forma komunikace s nadřízenými). Pro úplnost stěžovatel dodal, že tříletá doba mimo výkon služby je běžná kupříkladu při čerpání rodičovské dovolené, aniž by bylo obvyklé považovat ji za důvod zkoumání osobnostní způsobilosti.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že postup jeho nadřízených spočívající již v prvotním odeslání na psychologické posouzení v roce 2012 je následkem šikanózního postupu vůči jeho osobě. Stěžovateli byly ukládány nestandardní povinnosti, v důsledku čehož docházelo při plnění jeho pracovních úkolů k průtahům, za což byl také kázeňsky trestán. Tyto skutečnosti se promítly i do závěrů psychologů, kteří vyhodnotili vztahy stěžovatele na

pracovišti jako dlouhodobě konfliktní, a to v důsledku jeho trvalých osobnostních rysů. S takovým hodnocením se však stěžovatel neztotožňuje a má za to, že psychologové dostatečně neobjasnili, proč nebyly tytéž osobnostní rysy zjištěny již dříve, např. v roce 2011, kdy byl zjišťování osobnostní způsobilosti podroben z důvodu účasti ve výběrovém řízení. Městský soud pak v této souvislosti pochybil, když nezkoumal, zda se stěžovatel na pracovišti skutečně dopouštěl konfliktního jednání, a neprovedl jím navrhované důkazy.

[7] Stěžovatel zpochybnil také tvrzení městského soudu stran přezkoumatelnosti výstupů psychologů. Závěr psychologa ze dne 26. 8. 2015 obsahuje pouze názvy použitých metod a charakteristiky osobnostních rysů stěžovatele, aniž by z něj však bylo patrné, jakým postupem k těmto charakteristikám psycholog dospěl. Závěr vedoucího psychologa ze dne 23. 11. 2015 se sice metodikou příkladmo zabývá, avšak samotný test ani konkrétní výsledky jednotlivých testových metod stěžovateli zpřístupněny nebyly. Podle metodiky Ministerstva vnitra z roku 2014 lze kompletní testovou dokumentaci zpřístupnit pouze psychologům bezpečnostního sboru nebo znalci ustanovenému v rámci soudního přezkumu. Pakliže městský soud odmítl provedení jím navržených důkazů výsledkem psychologů, kteří prováděli osobnostní hodnocení, a odborným posouzení jejich závěrů a shromážděných podkladů znalcem, odepřel mu jedinou možnost, jak bylo možné odstranit existující rozpory a nejasnosti. Stěžovatel zpochybnil správnost posudků a zdůraznil, že všichni psychologové, kteří se zkoumání jeho způsobilosti účastnili, jsou osobami služebně podřízenými žalovanému.

[8] Stěžovatel tedy shrnul, že správní orgány rozhodovaly na základě odborných závěrů založených na testových metodách, s nimiž se nemohl seznámit. Městský soud závěry psychologů aproboval, byť uvedl, že odbornou stránku nemůže s ohledem na nedostatek odborných znalostí hodnotit. Přesto stěžovateli znemožnil zhodnocení závěrů psychologů nestranným odborníkem. Stejně tak neměl možnost klást otázky psychologům, kteří posudky vypracovali, a to přesto, že v žalobě podrobně vysvětlil, proč má pochybnosti o správnosti jejich závěrů. Vybraní psychologové vycházeli z neúplných a částečně nepravdivých podkladů a jejich závěry do značné míry odráží výsledky nepřezkoumatelného psychologického hodnocení z roku 2012.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný poskytl ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření, v němž nejprve zpochybnil tvrzení stěžovatele ohledně aplikace vyhlášky č. 487/2004 Sb. v neúčinném znění. K tomu uvedl, že z bodu 36 rozsudku jednoznačně vyplývá, že městský soud vycházel z vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 2013. Žalovaný je nicméně přesvědčen, že nemohl odhlédnout od závěrů psychologů z roku 2012, podle nichž je stěžovatel nezpůsobilý k výkonu služebního poměru. S ohledem na zrušení dřívějších rozhodnutí soudy ve správním soudnictví nebyl stěžovatel propuštěn a jeho služební poměr po celou dobu trval. Závěry psychologů z roku 2012 však zůstaly v platnosti a nepochybně odůvodňovaly domněnku, že stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby. Pokud by správní orgány psychologické hodnocení z roku 2012 přehlížely, umožnily by výkon služby osobou k tomu nezpůsobilou, což by mohlo ohrozit řádné plnění úkolů Policie ČR. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 – 25.

[10] Stěžovatel byl ke zjišťování osobnostní způsobilosti v roce 2015 vyslán celkem ze tří důvodů, přičemž jedním z nich bylo nevhodné vyjadřování a komunikace stěžovatele se služebními funkcionáři, které jsou v žádosti o vyslání ke zjišťování osobnostní způsobilosti doloženy konkrétními citacemi projevů stěžovatele. Ačkoliv městský soud tento důvod neuznal jako dostatečný, žalovaný na něm trvá a má za to, že naplňuje podmínky podle § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013.

[11] Žalovaný dále odmítl tvrzení stěžovatele, že se městský soud nezabýval třetím důvodem, pro který byl vyslán ke zjišťování osobnostní způsobilosti, a to tříletou dobou, během níž stěžovatel nevykonával službu. Městský soud se sice k této námitce výslovně podrobněji nevyjádřil, ale za nedostatečně konkretizovaný označil toliko důvod spočívající v nevhodném vyjadřování stěžovatele. *A contrario* lze tedy dovodit, že třetí důvod naopak považoval soud za relevantní. Žalovaný vyjádřil rovněž přesvědčení, že situaci stěžovatele nelze srovnávat s tříletou rodičovskou dovolenou, neboť u stěžovatele existovaly s ohledem na dřívější závěry psychologů důvodné pochybnosti o jeho osobnostní způsobilosti.

[12] Pokud se jedná o tvrzení ohledně šikany na pracovišti, stěžovatel jej podle mínění žalovaného výslovně neuplatnil v žalobě, pročez je taková kasační námitka nepřipustná. Pro úplnost nicméně odkázal na vypořádání námitky ohledně šikany v napadeném rozhodnutí, z něhož vyplývá, že podle závěrů psychologů nejsou problémy stěžovatele na pracovišti důsledkem šikany či bossingu, ale jeho nežádoucí agresivity, motivace, postoje a hodnot.

[13] Žalovaný se dále vyjádřil k závěrům psychologů z roku 2015, které dle jeho mínění splňují všechny na ně kladené požadavky a jsou podrobně odůvodněné. S ohledem na nedostatek odborných znalostí žalovaný není schopen určit, proč tytéž nežádoucí charakteristiky nebyly u stěžovatele zjištěny již před rokem 2012, pro posuzovanou věc je nicméně rozhodný současný stav. K obsahu psychologických posudků se vyjádřil i městský soud, který řádně odůvodnil, z jakého důvodu je považuje za přezkoumatelné.

[14] K tvrzení, že samotný test a výsledky jednotlivých testových metod nebyly stěžovateli zpřístupněny, žalovaný uvedl, že pořizování kopií psychologické dokumentace není přípustné, což potvrzuje i aktuální soudní judikatura. Důvodem je nejen ochrana autorských práv poskytovatelů testových metod, ale především ochrana důvěrnosti testových metod, jejichž funkčnost je garantována jen tehdy, nejsou-li tyto metody a postupy jejich vyhodnocení veřejně dostupné.

[15] K námitce stěžovatele stran neprovedení jím navrhovaných důkazů v řízení před městským soudem žalovaný uvedl, že soud není povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníka řízení, pokud jejich odmítnutí řádně odůvodní, což soud učinil v bodech 25 a 56 rozsudku. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a provedení dalších důkazů bylo proto nadbytečné. Pokud přitom stěžovatel uvádí, že pouze prostřednictvím provedení jím navrhovaných důkazů mohly být odstraněny existující nejasnosti a rozpory, považuje žalovaný toto tvrzení na novou námitku ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť takový důvod v řízení před městským soudem neuvedl. Žalovaný se současně domnívá, že ustanovení znalce, který není součástí Policie ČR, by bylo z důvodu neznalosti vnitřních

poměrů bezpečnostních sborů neúčelné. Závěry psychologek PhDr. T. B. a Mgr. et Bc. E. Ch. přezkoumala komise vedoucího psychologa Policie ČR, složená ze tří členů, z nichž jeden byl příslušníkem Vězeňské služby ČR. Závěry komise byly jednomyslně odsouhlaseny všemi jejími členy.

[16] Pro úplnost žalovaný dodal, že městský soud se řádně vypořádal s žalobní argumentací stěžovatele, přičemž postupoval takovým způsobem, že proti námitkám stěžovatele postavil ucelený argumentační systém. S ohledem na obsáhlost žaloby, v níž se jednotlivé námitky různě opakovaly a překrývaly, totiž nebylo účelné odpovídat podrobně na každé dílčí tvrzení. Takový postup městského soudu je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[17] Žalovaný tedy považuje rozsudek městského soudu za věcně správný, vydaný v souladu se zákonem a náležitě odůvodněný.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] V posuzované věci jsou předmětem sporu dva okruhy otázek. Předně je třeba zodpovědět, zda si správní orgány počínaly správně, když stěžovatele vyslaly k psychologickému posouzení, tj. zda byly pro takový postup splněny podmínky stanovené zákonem a vyhláškou č. 487/2004 Sb., a zda byl stěžovatel s důvody tohoto počínání řádně seznámen. Pakliže tomu tak bylo, zbývá posoudit, zda jsou závěry psychologů přezkoumatelné a náležitě odůvodněné podle požadavků kladených na ně právními předpisy a aktuální soudní judikaturou.

IV.a Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

[21] Stěžovatel byl rozhodnutím ze dne 31.7.2012, č. j. 944/2012, (potvrzeným v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. PPR-19977-4/ČJ-2012-990131), propuštěn ze služebního poměru. Obě citovaná rozhodnutí následně v rámci soudního přezkumu městský soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2015, č. j. 8 Ad 17/2012 – 164, zrušil a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení. Městský soud správnímu orgánu I. stupně vytkl, že stěžovatele neseznámil s důvody, pro které se měl podrobit zkoumání osobnostní způsobilosti, a tyto důvody nebyly seznatelné ani z obsahu správního spisu. Za závažnější pochybení však označil skutečnost, že závěry psychologického posouzení byly zcela neodůvodněné a správní orgány jej do svých rozhodnutí bez dalšího přejaly, přičemž byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná. S názorem městského soudu se ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který kasační stížnost proti citovanému rozsudku zamítl, a to rozsudkem ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015 – 35.

[22] V reakci na závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku městského soudu vyslal správní orgán stěžovatele k novému psychologickému hodnocení osobnostní způsobilosti. Závěry psychologického hodnocení provedeného psycholožkami PhDr. T. B. a Mgr. et Bc. E. Ch. jsou shrnuty ve zprávě ze dne 26. 8. 2015 č. j. KRPS-282117-1/ČJ-2015-0100PG, z níž vyplývá, že stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby u Policie ČR, neboť nesplňuje osobnostní charakteristiky dle § 1 písm. e) a i) vyhlášky č. 487/2004 Sb., tj. nejedná se o osobu s žádoucí motivací, postoji a hodnotami a bez znaků nežádoucí agresivity. Příloha závěru psychologického hodnocení obsahuje výčet metod použitých při zkoumání osobnostní způsobilosti, jakož i odůvodnění výsledku hodnocení. Zde uvedené závěry následně přezkoumal vedoucí psycholog Policie ČR plk. Mgr. V. V. (dále jen „vedoucí psycholog“), který na základě doporučení tříčlenné komise složené ze dvou psycholožek Policie ČR a psychologa Vězeňské služby ČR dřívější závěry potvrdil. Ve zprávě ze dne 23. 11. 2015, č. j. PPR-25176-1/ČJ-2015-990762, podrobně rozebral postup psychologického hodnocení a důvody, které vedly k závěru o osobnostní nezpůsobilosti stěžovatele.

[23] Poté, co se stěžovatel seznámil s obsahem správního spisu, přikročil správní orgán I. stupně k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž stěžovatele propustil ze služebního poměru. V odůvodnění rozhodnutí podrobně zrekapituloval celý průběh správního řízení a následně se zabýval obsahem závěrů z psychologického hodnocení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti, jakož i námitkami, které stěžovatel v průběhu řízení uplatnil.

[24] V odvolacím řízení si poradní komise žalovaného vyžádala vyjádření vedoucího psychologa k námitkám zpochybňujícím způsob zjišťování osobnostní způsobilosti stěžovatele a výsledky psychologického posouzení. Vyjádření ze dne 22. 4. 2016, v němž vedoucí psycholog reagoval na žádost poradní komise, obsahuje mimo jiné tabulky a grafy shrnující výsledky psychologického testování stěžovatele. Dne 20. 5. 2016 proběhla svědecká výpověď vedoucího psychologa, jíž se účastnil i stěžovatel, který využil svého práva klást vedoucímu psychologovi doplňující otázky. Správní spis dále obsahuje mimo jiné doplnění závěru vedoucího psychologa ze dne 30. 5. 2016, které je opětovně věnováno shrnutí výsledků testových metod využitých při hodnocení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti. Dne 28. 7. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání stěžovatele zamítl.

IV.b Právní posouzení

[25] Předpokladem zákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je existence objektivních důvodů k provedení psychologického posouzení osobnostní způsobilosti stěžovatele.

[26] Dle § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013, je důvodem pro zjišťování osobnostní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru „jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.“

[27] V posuzované věci uvedl správní orgán I. stupně tři důvody, pro něž požadoval, aby se stěžovatel podrobil zkoumání osobnostní způsobilosti: 1) existence závěru psychologa ze dne 23. 5. 2012, potvrzeného závěrem vedoucího psychologa ze dne 18. 6. 2012, podle nichž stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru; 2) skutečnost, že stěžovatel již více než tři roky aktivně nevykonával službu; 3) nestandardní způsob písemné komunikace stěžovatele v rámci bezpečnostního sboru. Všechny tyto důvody byly stěžovateli sděleny již při jednání s ředitelkou Obvodního ředitelství policie Praha IV dne 13. 8. 2015 a jsou náležitě zdokumentovány ve správním spise, do něhož měl stěžovatel opakovaně možnost nahlédnout, což také učinil.

[28] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že nesdílí pochybnosti městského soudu ohledně dostatečné konkretizace důvodu spočívajícího v nestandardním způsobu komunikace stěžovatele. Tento důvod je rozveden již v žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti stěžovatele ze dne 11. 8. 2015, která obsahuje výňatky z písemností sepsaných stěžovatelem. Dokumenty zmiňované v této žádosti jsou přitom založeny ve správním spise. Spornou tak může být pouze otázka, nakolik se písemná komunikace stěžovatele vymyká obvyklým standardům. Je totiž zjevné, že v případě stěžovatele se nejednalo o prvoplánově urážlivá či vulgární podání, ale je mu vytýkáno spíše občasně ironické až sarkastické ladění obsahu jeho písemností. Nejvyšší správní soud je nicméně přesvědčen, že i takový způsob písemné komunikace, zvláště pokud se nejedná o ojedinělý incident, je třeba hodnotit jako nevhodný či minimálně poněkud neprofesionální a s přihlédnutím k dalším okolnostem může vést k domněnce o osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru.

[29] V posuzované věci se však nejednalo o jediný důvod ke zkoumání osobnostní způsobilosti stěžovatele. Jak správně zdůraznil i městský soud, rozhodujícím faktorem byla existence psychologických posudků z roku 2012. Po zrušení prvotních rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru (rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 944/2012 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. PPR-19977-4/ČJ-2012-990131), byly správní orgány povinny řídit se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku městského soudu č. j. 8 Ad 17/2012 – 164, který mimo jiné poukázal na obsahové nedostatky dotčených psychologických posudků. Za takové situace si mohl správní orgán I. stupně buď vyžádat doplnění stávajících posudků, nebo stěžovatele podrobit novému zkoumání osobnostní způsobilosti, což také v tomto případě učinil. Zmíněný postup se jeví jako zcela racionální, a to především s ohledem na skutečnost, že toho času již od vypracování prvotních posudků uplynuly více než tři roky.

[30] Soud zdůrazňuje, že ačkoliv nebyly závěry psychologů z roku 2012 dostatečně odůvodněné a nemohly tak sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí, tyto dokumenty zůstávaly v platnosti, protože přetrvávala i domněnka o osobnostní nezpůsobilosti stěžovatele k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Nastala tak poněkud nestandardní situace, která se vyznačovala tím, že stěžovatel sice nebyl z bezpečnostního sboru propuštěn, ale současně nemohl být pro absenci pozitivního psychologického posudku povolán k aktivnímu výkonu služby. Jednalo se tedy o nežádoucí situaci, a to nejen pro Policii ČR, ale i pro samotného stěžovatele, který ostatně (jak je doloženo ve správním spisu) opakovaně žádal její řešení. Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že správní orgán I. stupně nemohl postupovat jinak, než podrobit stěžovatele opětovnému zkoumání

osobnostní způsobilosti, a to bez ohledu na znění § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., které evokuje, že důvod pro takový postup musí spočívat v aktivním jednání příslušníka bezpečnostního sboru. Pakliže je podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, osobnostní způsobilost k výkonu služby jedním z předpokladů k přijetí do služby, pak tato podmínka musí být bezpodmínečně splněna po celou dobu výkonu služby. V případě stěžovatele však taková podmínka splněna nebyla, neboť závěry psychologů z roku 2012 stěžovatele označily za osobnostně nezpůsobilého k výkonu služby.

[31] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud se jedná o třetí uváděný důvod zkoumání osobnostní způsobilosti stěžovatele, a to tříletou dobu mimo výkon služby, tento důvod by bezesporu samostatně neobstál. V kontextu situace stěžovatele však lze i tuto okolnost vnímat jako relevantní, byť se jedná spíše o argument podpůrný.

[32] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel byl psychologickému posouzení osobnostní způsobilosti v roce 2015 podroben zcela v souladu se zákonem. Důvody, pro něž se tak stalo, jsou zřetelně seznatelné ze správního spisu a jedná o důvody zcela objektivní a racionální.

[33] Pokud se jedná o druhý okruh námitek týkající se přezkoumatelnosti a přesvědčivosti psychologických posudků a z nich vycházejících správních rozhodnutí, zde Nejvyšší správní soud do značné míry odkazuje na obsah rozsudku městského soudu, který se touto otázkou zevrubně zabýval. Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti uvádí, že jak závěr psycholožek PhDr. T. B. a Mgr. et Bc. E. Ch., tak závěr vedoucího psychologa, je zcela přezkoumatelný a náležitě odůvodněný. Závěry psychologů obsahují veškeré náležitosti vyplývající z relevantní právní úpravy (především § 5 vyhlášky č. 487/2004 Sb.) a splňují všechny požadavky, které jsou na ně kladeny současnou soudní judikaturou, tj. především požadavek na odůvodnění v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, či požadavek úplnosti a přesvědčivosti (v podrobnostech viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, či ze dne 25. 7. 2019 č. j. 10 As 75/2019 - 52). Z výstupů vypracovaných dotčenými psychology vyplývá, že při posuzování osobnostní způsobilosti stěžovatele využili širokou škálu vědeckých metod (zejména pozorování, rozhovor, analýzu písemností stěžovatele a různé typy psychologických testových metod), přičemž všechny v souhrnu vedly k závěru, že stěžovatel nesplňuje dvě z vyžadovaných osobnostních charakteristik.

[34] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že prvotní posudek psycholožek PhDr. T. B. a Mgr. et Bc. E. Ch. přezkoumal vedoucí psycholog (vycházející z doporučení tříčlenné komise), který posléze ještě opakovaně poskytoval doplňující vyjádření i v odvolacím řízení, během něhož byl dokonce předvolán jako svědek a odpovídal jak na dotazy poradní komise žalovaného, tak na množství dotazů samotného stěžovatele. Správní spis tak v konečném důsledku obsahuje desítky stran textu věnovaných podrobnému zdůvodnění závěrů o osobnostní nezpůsobilosti stěžovatele, včetně výsledků psychologických testových metod, a to jak v grafické (vyjádření vedoucího psychologa ze dne 22. 4. 2016), tak číselné podobě (vyjádření vedoucího psychologa ze dne 30. 5. 2016). Na posouzení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti se přitom v roce 2015 podílelo celkem šest odborníků (a další dva psychologové již v roce 2012), z nichž všichni dospěli k témuž

závěru. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že závěry psychologů jsou odůvodněny velmi precizně a o jejich správnosti a úplnosti není pochyb. Za těchto okolností si městský soud počínal zcela v souladu se zákonem, když stěžovatelovy důkazní návrhy vznesené v řízení o žalobě pro nadbytečnost odmítl, neboť žádné stěžovatelem tvrzené rozpory a nejasnosti ve věci nepanují. Pokud se jedná o skutečnost, že zjištěné nežádoucí charakteristiky podle § 1 písm. e) a i) vyhlášky č. 487/2004 Sb. nebyly u stěžovatele odhaleny již dříve (psychologické hodnocení z roku 2011), považuje Nejvyšší správní soud tuto okolnost za zcela irelevantní, neboť pro posuzovanou věc je rozhodný stav v roce 2015.

[35] Pokud se jedná o tvrzení stěžovatele ohledně šikany, jedná se o kasační námitku nepřípustnou, neboť nebyla uplatněna v řízení před městským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění tak Nejvyšší správní soud stručně odkazuje na svůj rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 – 25, který se touto otázkou podrobně zabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu